

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

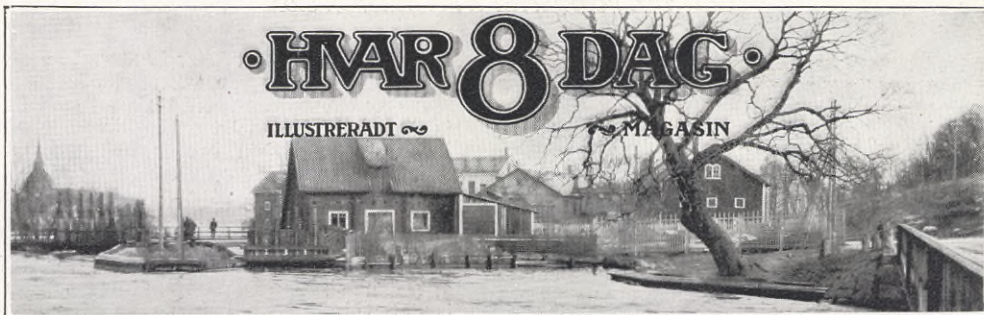
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

ESKILSTUNA KVARN FRÅN 1300-TALET. — EFTER FOTO.

14:DE ÅRG.

DEN 30 MARS 1913.

N:O 26

Foto Florman, Stockholm

Kliché: Bengt Sjöfersparre.

L. F. Lundström.

Bland föregångsmännen inom den storartade industriella utveckling, som ägt rum i vårt land under det senast tilländalupna århundradet intager den man hvars bild i dag återfinnes på H. S. D:s första sida, en af de mest bemärkta platserna.

Carl Frans Lundström är född i Jönköping den 2 april 1823 och fyller sålunda om få dagar 90 år. Föräldrarna voro den kände boktryckaren och kommunalmanen, utgifvaren af Jönköpings Tidning, Johan Peter Lundström och hans maka Jeanna Regina Schalander. Släkten härstammar ursprungligen från Östergötland, där farfadern var orgelbyggare. Efter grundläggande undervisning i fädernestaden kom C. F. Lundström först till Stockholm, där han genomgick handelsinstitut, och därefter till Göteborg, hvarest han under loppet af ett par år å handelskontor förvärfvade sig sin första praktiska köpmansutbildning. Härifrån ställde han vägen till England, där han hängaf sig åt tekniska studier och utarbetade en plan att i Jönköping anlägga en fabrik för metallarbeten. Hemkommen lyckades han — då ännu 21-årig — att under kompanjonskap med J. Sandwall förverkliga detta företag, som huvudsakligen gick ut på tillverkning af knappar samt andra präglande och svarfvade metallvaror. I denna fabrik uppsattes en ångmaskin, den första i Jönköping för industriellt ändamål och som sådan föremål för jönköpingsbornas undran och beundran. Redan efter ett par år (1846) sålde han emellertid denna fabrik, som nu flyttades till Skultuna, medan han själf under samarbete med brodern, den svenska tändsticksindustriens fader, Johan Edvard Lundström, riktade sig åt andra industrigrenar.

Denne sistnämnde hade börjat sin bana som industriman i faderns yrke och utgaf 1843—44 Jönköpingsbladet. Men denne uppslagsrike ande nöjde sig ej länge härmed. Nära till hands för honom låg naturligtvis att anordna egen papperstillverkning, och tillsammans med den yngre brodern inköpte han Stensholms pappersbruk, hvilket efter få år kom utslutande i denne senares händer. Men därjämte skred han 1844 till anläggning af den tändsticksfabrik, hvilken icke blott var den första i sitt slag i Sverige, utan äfven efter de berömda patenten 1855 och 1856 på tillverkning af tändstickor utan svafvel och fosfor blef den första svenska industrianläggning, som med sina tillverkningar förde det svenska namnet jordklotet rundt. Härvid stod honom emellertid Carl Frans Lundström energiskt bi. Vid själfva anläggningen var det sålunda denne, som under en resa i Tyskland anskaffade ritningar till de vid tändsticksfabrikationen använda maskinerna, hvilka sedan tillverkades i Jönköping, och längre fram var det också han, som först lyckades organisera en svensk tändsticksexport.

Under riktigt antagande, att försättningarna vore gynnsamma för försäljning af svenska tändstickor till utlandet, lyckades det honom nämligen att under en resa till England inleda förbindelse med handelsfirman Bryant & May för detta ändamål. Härigenom fick fabriken snart mycket god afättning och lades grunden till en världssaffär, i det den svenska tändsticksindustrien snart nog blef den ledande på den internationella marknaden. Ännu alltjämt representerar den en af de viktigaste posterna i vår utförelse af färdigfabrikat.

I sammanhang med upptagandet af tillverkningen af säkerhetständstickor 1857 utvidgades den af bröderna Lundström bedrifna tändsticksfabriken, hvarvid bildades Jönköpings Tändsticksaktiebolag, i hvil-

ket han inom kort efter brodern blef disponent, i hvilken befattning han kvarstod till 1863.

Härmed voro emellertid Carl Frans Lundströms initiativ till industriella anläggningar ingalunda slut. I förening med sin broder och handlanden F. G. Sandwall grundade han Jönköpings gjuteri och mekaniska verkstad — där tändsticksmaskinerna numera kunde utföras — samt 1857, äfvenledes i Jönköping, Strands väfveri jämte färgeri och appreteringsfabrik för tillverkning af hel- och halfylletyger af sådana slag, som icke förut kunnat tillverkas inom landet. Med hvilken framgång äfven denna fabrikation bedrefs, kan man förstå däraf, att vid världsutställningen i London år 1862 en engelsk fackman för redaktör S. A. Hedlund om väfveriets där exponerade tyger uttalade, att deras kvalitet var sådan, att han ej kunde skilja dem från Bradford-fabriken. Detta väfveri fick emellertid ingen lång tillvaro. Fabriken nedbrann nämligen 1863 helt och hållet och blef icke återupbyggd.

För att förse sitt väfveri och tändsticksfabriken med lyse anlade C. F. Lundström ett gasverk, som blef färdigt 1858 och länge försåg äfven staden Jönköping med gas.

I detta sammanhang må nämnas, att Lundström var den förste, som exporterade lingen från Sverige. Under ett besök i London hade han nämligen hört omtalas, att man dit importerade ganska mycket skogsbär från Norge. Han skyndade att anskaffa ett ombud därstädes och 1851 började han trots de jämförelsevis obekväma kommunikationerna dit utföra ganska stora kvantiteter svenska lingen, hvilket pågick under några år med godt resultat. Sedan emellertid ombudet aflidit och viktigare affärer helt upptogo Lundströms tid, upphörde denna export åter för att först eiter en mansålder af andra återupptagas.

År 1863 lämnade Lundström Jönköping och flyttade till huvudstaden, där han tillträdde chefsplatsen för Carlsviks fabriker, hvilken befattning han innehade till 1880. Följande år blef han direktör i Åby aktiebolag (Thorshags nya bomullsspinneri), hvarjämte han ägnade sig åt ett vidsträckt jordbruk i Upland; han bosatte sig ock sedermera på en af sina egendomar, Antuna, därstädes.

Inom det offentliga lifvet såväl i Jönköping som huvudstaden har Lundström tagit en verksam del. I Jönköping tillhörde han den första stadsfullmäktiguppsättningen och invaldes i Stockholm i kommunalrepresentationen, så snart tillfälle därtill erbjöd sig. Här kvarstod han som ledamot i stadsfullmäktige och beredningsutskott till 1883, bl. a. inläggande förtjänster om brandväsendets ordnande och införandet af göteborgssystemet. 1873—75 representerade han huvudstaden i Andra kammaren.

På grund af sin ställning som stor industriman och sin kändedom om utländska förhållanden togs Lundström i anspråk för de flesta större utställningar, i hvilka Sverige deltog på 1860- och 1870-talen. Bl. a. var han Sveriges kommissarie vid världsutställningarna i Wien 1873 och i Filadelfia 1876.

Äfven på jordbrukets område har Lundström gjort betydande insatser, hvilka föranledt hans inval till ledamot i landtbruksakademien 1872 och hans utnämning till hedersledamot däraf 1899. För sina underlydande har han sörjt på ett utmärkt sätt genom sparpremier, föreläsningar, folkbibliotek, åtgärder till egnahemsrörelsens fromma m. m.

Nu njuter han ett välförtjänt otium efter en lång, ovanligt verksam och förtjänstfull lefnad.

FRÅN ETNOGRAFISKA UTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM.

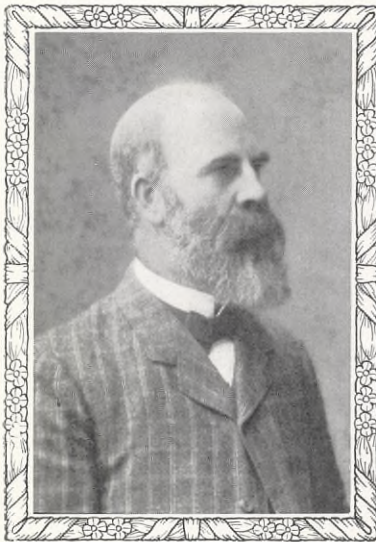
H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

1. FÖREMÅL FRÅN NORDAMERIKA SAMT SIOUXHÖFDING.
2. AFRIKA: MAKUAKVINNA RÄNSANDE BÖNOR.
3. GRUPP FRÅN DVÄRGFOLKET I ÖFRE KONGO (ETAYAGA).
4. AFGUDABILD I STEN FRÅN COSTA RICA.

Efter den nyss afslutade, af greffe Eric von Rosen i Konstakademien anordnade etnografiska utställningen har nu i dagarne i samma lokal öppnats en ny storslagen etnografisk utställning, ordnad af föreståndaren för Riksmusei etnografiska afdelning, professor C. V. Hartman, och bekostad af ingenjör G. Cedergren i Mexiko samt fru Clara Lachman å Charlottenlund.

Utställningen, hvilken fyller de tre stora expositionssalarna i Konstakademiens hus, omfattar ett urval af Riksmusei nyförvärf jämte det värdefullaste af det äldre materialet äfvensom en del dyrbarheter som välvilligt ställts till förfogande af enskilda samlare. Man finner här i öfverskådligt ordnade grupper rikhaltiga och utomordentligt intressanta samlingar af vapen, verktyg, husgeråd, skulpturer, prydnadsföremål m. m. från Nord- och Centralamerikas indianstammar, från Afrikas negerfolk, från hufvudjägarna på Formosa, från ainos, Japans urbefolkning, äfvensom en mängd lappiska etnografica. Ett par Edison-fonografer lämna prof på en del af de vid utställningen representerade folkslagens sång, tal och musik.

Oändligt rik på värdefulla, intresset fångslande detaljer och som helhet betraktad af imponerande verkan visar den nu öppnade utställningen på det mest glädjande sätt, hvilka utomordentligt stora etnografiska skatter vårt riksmuseum förfogar öfver.

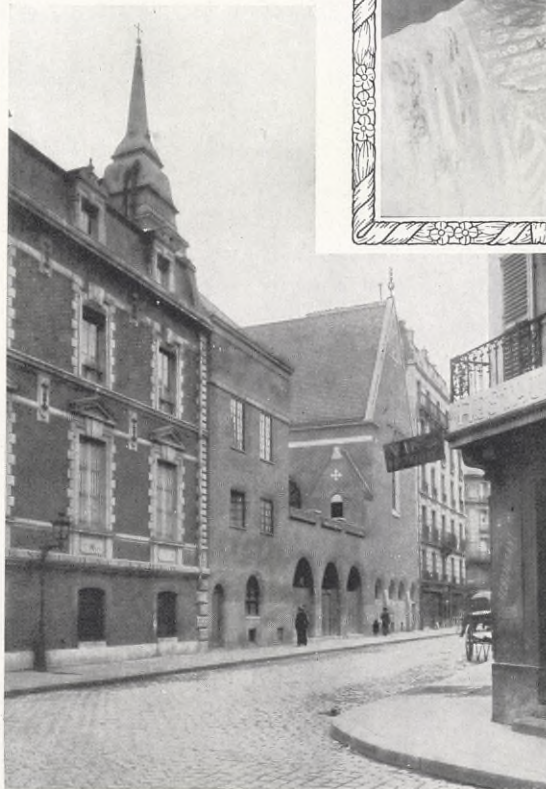
Efter porträtt. Källa: *Levni Sjöströmsparne*.
C. W. JAENSON, Konservator vid Nationalmuseums konstafdelning. — 60 år d. 18 mars.

Wilhelm Jaenson. Elev hos professor P. D. Holm, ingick 77 vid Fria konst. akad., studerade i Paris 83—84. Förvärfvade 84 den kungl. medaljen och blef efter specialstudier för professor Hauser i München tafvelrestauratör vid Nationalmuseum 03. På sin tid teckningslärare vid olika läroverk i Stockholm.

Ida Matton. Afgick från Tekniska skolan i Stockholm 82, erhöll 87 Kommerskoll. stipend., för s. å. till Paris och idkade där studier för mästarne H. Chapu, A. Mercié och Denys Puech. Erhöll mention honorable på Salon des artistes francais 96 samt å världsutställningen i Paris 1900, skulpturpriset i l'Union des femmes peintres et sculpteurs i Paris 1903; samma år utnämnd till of-

Efter porträtt.
I. E. MATTON, Bildhuggarinnan, 50 år den 24 febr.

Efter fotograf. Källa: *Levni Sjöströmsparne*.
DEN NYA SVENSKA KYRKAN I PARIS, som kommer att invigas af konung Gustaf på återresan efter viselsen på Capri.

ficier d'Academie samt officier de l'instruction publique 1912. Bosatt i Paris.

*
Den nya svenska kyrkan i Paris kommer att högtidligen invigas den 11 och 12 nästkommande april. Invigningen, hvilken, såvida hälso-

skäl icke träda hindrande i vägen, förrättas af erkebiskop Ekman, kommer att öfvervaras af konung Gustaf, som på återresan från Capri till Sverige väntas anlända till Paris den 10 april.

*
Det stora byggnadskomplexet nr 34 Grefturegatan, Stockholm, i hvilket restaurang Tattersall, Nordiska Kompaniet jämte ett stort antal andra affärer äro inrymda, härjades natten till den 18 mars af en förödande eldsvåda. Mängden af i byggnaden befintliga brännbara ämnen och det radande stormiga vädret gävo åt elden så fruktansvärda dimensioner, att till sist militär måste rycka ut till undsättning för brandkåren, som i sin helhet, med undantag af Djurgårdsafdelningen, var samlad vid brandplatsen. Först efter ett halft dygns oafbrutet, af beundransvärd energi buret släckningsarbete var elden begränsad. Den materiella skadan torde belöpa sig till millioner. Själva byggnaden är svårt ramponerad, delvis nedbrunnen, hvarjämte betydande värden i varor och inventarier blifvit lägnas rof. Det brunna var försäkradt. Elden tros hafva uppkommit genom kortslutning.

Det nu brunna komplexet, ett af stadens största och taxerat till 1,225,000 kr., uppfördes för ett 15-tal år sedan af en del för ridsporten intresserade personer efter mönster af Londons Tattersall. Ridhusrörelsen gick emellertid med förlust och måste nedläggas, hvarefter byggnaden omändrades till ett modärnt affärskomplex.

H. S. Ds STOCKHOLMSFOTOGRAF. Källa: *Levni Sjöströmsparne*.
DEN STORA BRANDEN I STOCKHOLM DEN 18 MARS VID GREFTUREGATAN.

DE RÖDA TULPANERNA.

FÖR HVAR 8 DAG AF SIGNE LAGERLÖW.

HON sörjde honom mycket, ty det hade varit ett lyckligt äktenskap. I sin första bedöfvande sorg fullgjorde hon som i en dröm alla dessa formaliteter, världen fordrar, och som skulle vara omöjliga att uppfylla, om de ej syntes så på samma gång överkliga och distraherande.

Under de närmaste nätterna sof modern hos henne för att i någon mån dämpa det intryck af outhärlig ödslighet, som uppstår i ett hem, där det starkaste bandet slitits. Äktenskapet hade varit barnlöst, och tomheten blef därför större. Det som varit låg plötsligt så långt borta, och framtiden syntes som ett mörkt, oskrifvet blad. Intet lefvande att sluta i famnen som ett minne af honom som gått, ingen kär liten afbild att länka den brustna kedjan till, och på hvilken hon kunde slösa sitt hjärtas smärtblandade ömhet.

Lifvet blef vid makens bortgång med ens så ändamålslost, syntes henne så drömligt förbiflyktande. Hon kände stundtals ett behof att sjunka ned i en bottenlös förtviflan, i ett grubbel utan slut, bara sörja och sörja ut, utan tanke, utan hopp, utan bekymmer eller längtan efter en morgondag.

Och i timmar kunde hon sitta framför hans fotografi med hufvudet i händerna och ofärdigt betrakta honom, medan tårarna stego likt brinnande vatten rakt upp ur hennes hjärta och runno ned för kinderna som ur allt för fulla brunnar. Och medan hon sålunda betraktade honom, blef hans bild småningom så lifslevande för henne, hon tyckte sig kunna se uttrycken växla kring den slätrakade, vackert slutna munnen och känna blicken ur de tunga, blå ögonens fuktiga glans.

Hon kände ännu hans närvaro öfverallt.

Än tyckte hon sig så tydligt förnimma honom i det rum, hvori hon vistades, än spratt hon häftigt till vid känslan af att hans varma hand med en smeksam tryckning berört hennes skuldra, än hörde hon från de andra rummen hans röst, hans steg.

Isynnerhet den allra första tiden plågade henne detta nervernas och inbillningens spel, mot hvilket omgifningen ingenting förmådde. Men när ett par veckor gått, blef förtrollningens slöja liksom tunnare, och verkligheten bröt ånyo igenom och nådde henne med sina klarare konturer. Hon vaknade småningom upp ur sin besinningslösa dvala, kunde tala förtroligt med de närmaste, glädja sig — om också i början motvilligt och liksom förvånad öfver att så var — åt solskenet, som föll in i rummen, åt blommorna och växterna, som prydde fönstren och känna en stundens förströelse af andras sällskap.

Till kyrkogården gick hon ofta, hvarje dag det ostadiga vädret tillät. Ty man befann sig i februari månad, och blidvädret efter den ymniga snön gjorde stundom vägarna ofrafikabla. Stundom rasade storm i förening med rägn, och hela världen tycktes så obarmhärtig och grå, att man med öfvertalningar och mildt våld fick henne att stanna hemma.

Men så snart en vackrare period inträdde, och hennes sinne blef lugnare, fick hon i ensamhet och frid besöka sin döde man. Det var en slags gudstjänst för hennes hjärta att göra denna vandring innanför de höga svarta portarna med pelare af granit och i stunder, som förlöto i tyst samtal med minnen, få stanna vid den hvita, fint sandade kulle, som dolde hennes allt. Det syntes henne alltjämt så otroligt att han skulle ligga härute i den kalla vin-

tern, medan hon gick där ensam och öfvergifven i det vackra varma hemmet — ja, det var nästan som hade hon numera fått två hem, utan att riktigt kunna känna fotfäste i något. Och det tillfredsställde henne på ett nästan ockult sätt att så bevisa honom nya dagliga kärlekstjänster genom att ansa och lägga friska blommor på grafven.

I en buske i närheten hade hon en liten kratta gömd, som hon mellan hvarje gång tog fram och redde den frusna sanden med. De första minnena af vänner och anförvanter voro sedan länge vissnade och borttröjda från grafven, och numera såg hon genast, såsom man ser när man kommer tillbaka in i sina egna rum, om något på densamma var förändradt, sedan hon senast lämnade den.

Därför märkte hon äfven genast en dag, när det bredvid hennes egen redan frostbitna bukett från gårdagen låg ett knippe af friska, nyss nedlagda röda tulpaner. Hon betraktade dem undrande, förvånad, nästan ovilligt, med en sällsam känsla af att ha blifvit störd på ett fridlyst område, som hon vant sig att anse sasom uteslutande sitt. Och medan hon gick där och ansade med bukettens lysande röda sken för ögonen, växte hennes undran allt starkare och starkare, och hon fick en instinktiv visshet, att ingen nära anhörig till honom, ingen, som hon kände eller kunde gissa på, lagt dem dit. Hon lyfte de vackra blommorna i sin hand och lät blicken uppmärksam och pröfvande glida öfver dem, liksom hade hon väntat, att de skulle förklara något, lade dem därpå tillbaka på deras plats i en vidskeplig fruktan att måhända annars såra några af dessa hemliga och okända förnimmelser, som tros strömma mellan lefvande och döde. Men hela tiden, medan hon sysslade vid grafven, störde de hennes stämning och sysselsatte på ett omedvetet sätt hennes tankar; och när hon slutligen lade ner sin egen bukett af blå förgät-mig-er, placerade hon den så långt som möjligt från de röda blommorna, hvilka inkräktat på hennes plats, men som hon dock ej, af pietet för den okände gifvaren ville rubba.

Och hon fortsatte att gå till kyrkogården.

Och de röda tulpanerna fortforo att i nya, friska knippen, ibland med blott några dagars, ibland med en veckas mellanrum ligga på grafven, på samma plats som första gången och alltid så underbart yppiga och varma i färgen.

Hon frågade i förtäckta ordalag sina vänner, hon frågade sina släktingar — ingen kunde gifva henne en tillfredsställande upplysning. Alla hade så ofta tänkt att gå ut till kyrkogården, men sanningen att säga — man erkände det en smula generadt såsom en allt för snar glömska af en gammal vän — ingen hade någonsin fått tiden att räcka till.

Om de röda tulpanerna nämde hon intet. De hade redan blifvit en hemlighet, som hon på en gång ihärdigt sysselsatte sig med och kände en instinktiv fruktan att genomtränga. De lyste öfver hennes sömnlösa nätter med sitt varma blodröda sken, vidgande sig till jättekalmar, som öfverallt — öfverallt spärrade hennes blick, blandande sig med hvarje minne af den döde.

Och det kunde skymta en plötslig och oklar misstanke inom henne, att något funnits i hans lif som hon icke kände — något som han af främmande orsaker dolt för henne, och som hon måhända var lyckligare att icke veta. Och med plågsam ansträngning, rädd att förlora något led af sammanhanget, genomgick hon i minnet år för år af deras nära tioåriga äktenskap — lefde om — och omigen alla perioder och detaljer, svartsjukt tydande episo-

der, som kunde misstolkas, till sin egen fördel, mån om att bevara hvarje illusion, som kunde göra den svunna lyckan större och hans minne mera älskadt. Men när tvifvel ändock ansatte henne, tog hon, för att lugna sig, hans fotografi mellan sina händer och höll den upp mot den elektriska lampen oöfvanför sängen och såg länge på dessa blå tunga ögon, som kunnat ljunga, men icke ljuga, och som från porträttet så manligt ärligt sågo rakt in i hennes. Och hon släckte ånyo och somnade in, lycklig och leende, följd af denna blick ända till sömnens töckniga port, där verklighetens tankar småningom omärkligt skiftades mot drömmens fantastiska syner och flyktiga uppenbarelser.

Och dagarna gingo, snön smälte bort, våren var inne, och stämningen öfver jorden som öfver hennes hjärta blef en annan. Fartyg och människor började längta öfver hafven, allt spirade upp till ett nytt solår, ett nytt lif.

Hon glömde honom likväl icke.

Som vanligt gjorde hon sina vandringar ut till hans graf, prydd och ansade. Hon såg de röda tulpanerna, sökte utforska tiderna på hvilka de nedlades för att någon gång äfven få se gifvaren, men förgäfvades.

Dagarna voro nu strålände vackra och milda, och hon gick ditut hvarje förmiddag. Det beredde henne en utsäglig tillfredsställelse att en stund hvarje dag få vara honom liksom närmare och äfven låta honom känna sin närhet. Det föreföll henne nämligen icke otroligt att de döda äga förnimmelse af det lif de nyligen lämnat, och där många af dem varit knutna med så starka band.

En dag, när hon vaknade tidigt, erinrade hon sig genast att det var hans födelsedag.

Det var en härlig morgon.

Genom det öppnade fönstret, som hon lät stå på vid gävel medan hon klädde sig, strömmade morgonluften frisk och ren, ännu oberörd af dagens fabriksrök och förskämmande odörer.

Öfver hustaken midt emot föll ett guldgult skarpt solsken — på utsprängen kring fönstren hoppade några kvittrande sparfvar.

Hon drack en kopp té och gick ut. Vid grindarna, där redan blomsterförsäljarna samlats, utvalde hon en bukett hvita och röda nejlikor, som vid denna årstid varit hans älskingsblommor.

Därinne var det fridfullt. Solen lyste öfvet snövit marmor och svart granit, och den säregna järnluften uppriskades af blomdoft och ljumma kärar af furuskog och ängsmark.

Hon gick långsamt med händerna i muffen och med sina blommor som en jättebukett af purpur och snö tryckta mot barmen, smärt och hög i sin djupa sorgdräkt, som tecknade sig i mjuk, men sotsvart silhouett mot det leende landskapet. Den klara dagen föll liksom rakt in i hennes själ och strålade ännu klarare tillbaka genom de grå, uttrycksfulla ögonen, som med en mild och frånvarande blick tycktes fångslade af fjärgående tankar.

Hon var snart framme.

Hon tog af de svarta handskarna, hämtade sitt lilla redskap ur busken, lade sig på knä på den låga granitramen, ryckte omsorgsfullt upp fint, ljusgrönt ogräs som skjutit upp i den hvita sanden, krattade vackra, jämna ränder i vinkel mot hvarandra och lade ned sin bukett.

Hon hade arbetet ifrigt och blifvit varm. Solen stod högt och började nu sticka och värma med större kraft — allt omkring henne andades en sådan stillhet och mild glädje, att hon icke kunde slita sig, icke gå.

På en soffa i grafvens närhet satte hon sig att hvila. Minnen från föregående födelsedag, som de tillbringat så lyckliga tillsammans och så omedvetna om att det var den sista, kommo för henne, hon kände ensamheten — saknaden och gråt stilla, sakta, länge.

Hon visste knappast, huru länge hon suttit försjunken i sig själf och i denna stillhet, som tycktes tidlös, då ett barns röst träffade hennes öra och väckte henne.

Hon såg upp.

Därute på vägen kom en svartklädd kvinna med en gosse vid sin arm. De hade nyligen samtalat, men gingo nu åter tysta, gossen tätt och förtroligt sluten till modern, som tycktes vara hans enda stöd. Utan att observera henne, där hon satt mellan grafvarnas cypresser, närmade de sig långsamt, på en gång innerligt och skyggt slutna till hvarandra, som hyste de en hemlig oro att annars icke vara beskyddade.

Hon gaf ej heller mera akt på dem. Hennes blick hade naglats fast vid en bukett röda tulpaner, som gossen bar i sin lediga hand — denna yppiga bukett med sin varmtröda färg, som hon skulle känna igen bland tusen af samma slag. En besynnerlig, kväfvande känsla sammansörde hennes strupe, blodet vek från hennes kinder och läppar, och hon började sakta skälva inför en förfärlig aning, som blixtsnabbt genomför och lämnade hennes hjärta, fyllande det med en susande, svindlande tomhet.

De två främmande hade tigande stannat vid grafven. Hon såg nu tydligt deras ansikten — en främmande kvinnas ansikte som hon tyckte på något oförklarligt sätt påminna om hennes eget, ehuru äldre, blekare, mera nött.

Gossen hade blottat sitt huvud, i det han under djupt allvar lade ned de röda tulpanerna och därpå långsamt som i en smekning klappade på den fina, hvita sanden. Det var en omkring fjortonårig gosse med blonda, regelbundna drag och en vackert slutet mun.

De dröjde några minuter, slutna intill hvarandra och med nedböjda huvuden och aflägsnade sig därpå åter under tystnad, arm i arm.

Hon reste sig likblek.

Nu visste hon allt.

Ty ett ögonblick hade hon sett gossens ögon — dessa tunga blå ögon, som hon sett blott i ett enda ansikte till på jorden, och som hon skulle känna igen bland millioner ögonpar.

Och vacklande mot grafven stannade hon vid dess fot och såg länge — länge efter de bortgående med en utsäglig blick af namnlösa frågor och namnlösa kval, hvilkas stumma historia endast den strålände, leende vårhimlen med oändlig likgiltighet bevitnade.

MEDELANDE

till H. 8. D:s Medarbetare.

Skönlitterära bidrag,

hvilka städe i tur och ordning snarast granskas, HONORERAS OMEDELBART EFTER ANTAGANDE eller returneras i motsatt fall darest 20 öre porto åtföljt manuskript :: :: ::

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG

Redaktionen.

Konung Gustaf och prinsessan Maria afreste den 11 mars från Stockholm öfver Berlin till Capri för att tillbringa påsken hos drottning Victoria, som sedan några månader af hälsoskäl vistas där. I Berlin, dit ankomsten skedde påföljande dags e. m., gjordes några timmars uppehåll. Kejsar Wilhelm gaf på aftonen i Elisabeths-salen den ärligen återkommande ambassadörmiddagen, i hvilken äfven konung Gustaf och hertiginna af Södermanland deltog. Resan till Italien fortsattes med natttåget och ankomsten till Capri ägde rum den 14 mars. Våra bilder från ankomsten dit tarfa ej beskrifning. De tala om den enkelhet och frihet från ceremoniellt tvång, som äro så utmärkande drag hos vårt konungahus' medlemmar

KONUNGENS OCH PRINSESSAN MARIAS SAMMANTRÄFFANDE MED DROTTNINGEN.

Efter fotos för H. S. D.

Den internationella kongressen för hygien och fysisk uppfostran öppnades den 17 mars i Paris i närvaro af ett stort antal intresserade. Samma dag ägde uppvisning rum af de gymnastiksystem som tillämpas i olika europeiska länder. Det svenska elitlaget K. F. U. M.-gymnaster vann därvid en glänsande framgång. De resliga, harmoniskt utbildade gestalterna väckte allmän beundran och de utmärkta gymnastiska prestationerna hälsades med stormande bifall.

DE SVENSKA GYMNASTERNAS UPPVISNING I PARIS vid Internationella kongressen för hygien och fysisk fostran.

Konung Georg I af Grekland blef den 18 mars i Saloniki under en promenad skjuten af en grek Alexander Schinas. Skottet, som träffade hjärtat, medförde medvetlöshet och efter en kort stund döden. Attentatet, en för dryckenskap afskedad extralärare, hvilken omedelbart häktades, nekade att uppgifva något motiv till sin handling.

Prins Nikolaus, en yngre son till kung Georg, som vid tillfället befann sig i Saloniki, lät garnisonens officerare aflägga trohetsed till kronprins Konstantin, landets nye konung. Konung Konstantin, uppehöll sig vid tiden för attentatet i den af hans armé nyligen med så stor tapperhet eröfrade staden Janina. Konung Georgs gemål, drottning Olga, skyndade vid sorgebudet till Saloniki från Athen, där hon vistades.

Det föröfvade mordet, hvilket, mot hvad man först antog, synes sakna politiska motiv och vara endast ett utslag af en degenererad människas vanvetliga skadelystnad, utgör det tragiska slutet på en kungagärning, som efter att under decennier hafva fortgått i misslyckandets och förödmjukelsens tecken, på allra sista tiden helt plötsligt och med öfver-

Öfverst:
KONUNG GEORG I,
fallen för en lönmördar-
kula den 18 mars. Efter
det senast tagna portättet.

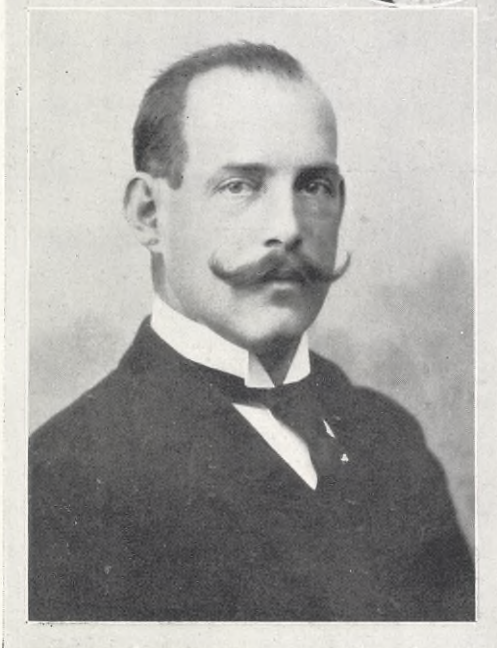
väldigande styrka öfverstrålats af medgångens lyckoglans.

Den 30 mars 1863, således för ett halft sekel sedan, utropade, efter anvisning af skyddsmakterna, Frankrike, England och Ryssland, grekiska nationalsamlingen till Greklands konung den 17 årige prins Wilhelm, andre son till dåvarande prins Kristian af Glücksburg, sedermera konung Kristian IX af Danmark. Den unge fursten, som vid sin tronbestigning antog namnet Georgios, mottogs af sitt folk utan entusiasm och som en främling, af hvilken man icke kunde vänta förståelse för det starka nationella krafvet på ett större och mäktigare Grekland. Landets konstitution och väl också hans egen passiva läggning hindrade konung Georg att göra någon personlig insats i landets politik och utveckling. Han var den försynte, strängt konstitutionelle monarken, som lät partiledarne sköta landets affärer. Dock torde han, utan att själf hafva syns, genom sina släktförbindelser med Europas mäktigaste furstehus, vid åtskilliga politiska kriser hafva varit sitt land till stor nytta.

Det lyckades icke konung Georg att hos sina undersåtar bortarbета det misstroende och den

(Forts. å sid. 413.)

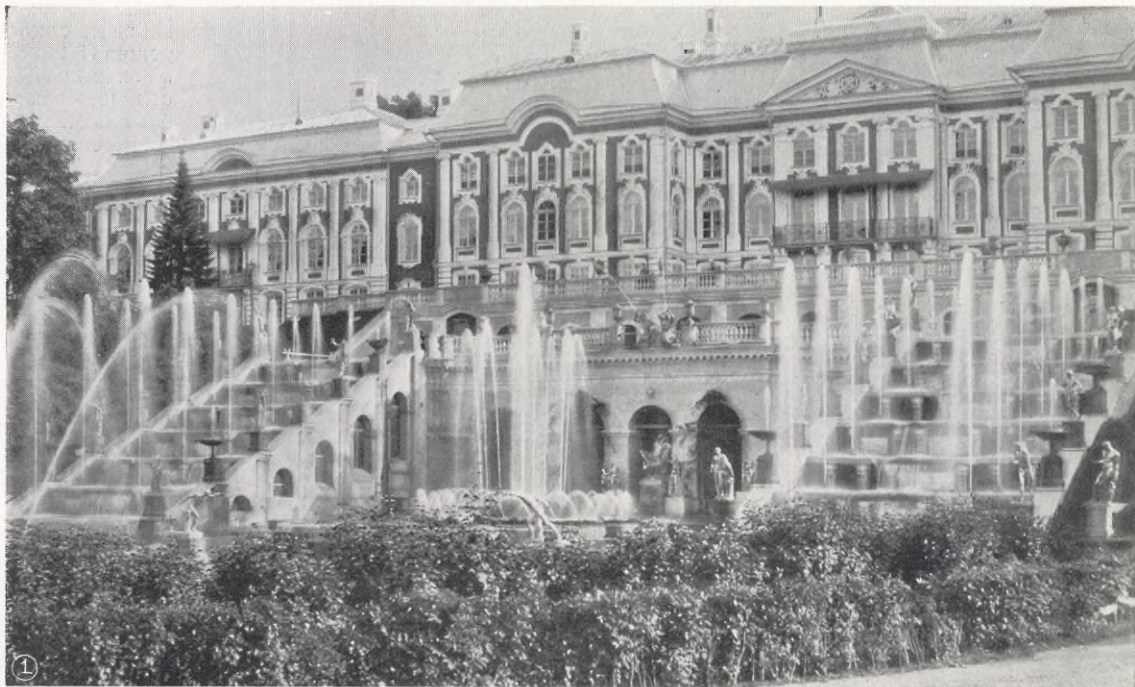
Vidstående:
ENKEDROTTNING
OLGA, konung Georgs
gemål. GEORG, den nye
kronprinsen.

För portätt.

KONSTANTIN OCH SOPHIE, GREKLANDS NYA KONUNGAPAR

Klöd: Bengt Silfverparre

1. STORA PALATSET MED KASKADERNA.

taga i besittning sina här belägna palatsliknande villor, hvilka tillsammans bilda en hel liten stad, förnäm, underbart vacker och sommartiden skådeplatsen för ett societetslif af sagolik prakt.

Det af Peterhof upptagna vidsträckt kustområde höjer sig terrassformigt i tre platåer från

2. ETT KEJSERLIGT LUSTSLOTT.

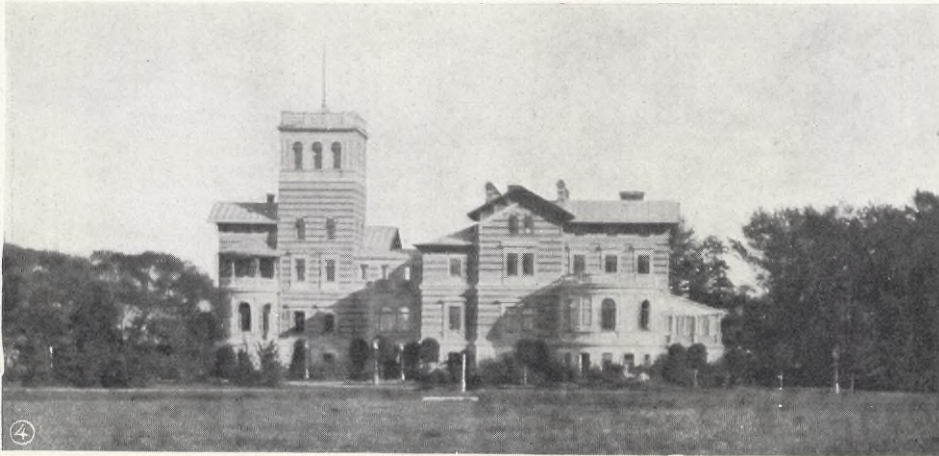
Peterhof, den ryska kejsarfamiljens sommarresidens, är beläget omkring 30 km. från Petersburg på södra kusten af Finska viken. När kejsarhofvet på våren flyttar hit ut, skyndar också den högre ryska aristokratien att

Efter originalfotografier

3. MONPLAISIR, PETER DEN STORES LANDTHUS.

Klitches Längst Sjöversparna.

4. KEJSAR NICOLAI SOMMARPALATS VID

strandbrädden flera kilometer inåt landet. På den första, närmast Finska viken varande terrassen befinner sig den nedre kejslerliga trädgården med sina slott och storartade springbrunnansanläggningar från Peter den Stores tid. På den andra terrassen ligger den egentliga staden Peterhof, det stora kejslerliga palatset ävensom den öfre trädgården, vidsträckt parkanläggningar, en mängd små vackra slott, den härliga Peter Pauls-katedralen, administrationsbyggnader m. m. Den tredje och översta terrassen, som ligger 5 km. från stranden på en höjd af 60 m. öfver hafvet och bildar den s. k. Babygonplatån, upptager likaledes storartade parkanläggningar samt bland andra slottsbyggnader den kejslerliga monumentpaviljongen "Belvedere".

Peterhof har till grundläggare Peter den Store. Fängslad af platsens skönhet lät kejsaren här under åren 1709—1714 nere vid stranden uppföra de tre små slotten "Monplaisir", "Eremitaget" och "Marly". År 1715 påbörjades Stora palatset. Kring slotten lät kejsaren anlägga trädgårdar och parker, hvarjämte han från utlandet inkallade sakkunniga, som fingo i uppdrag att

ALEXANDRAPARKEN.

ytterligare försköna Peterhof genom vidtomfattande kanal- och fontänanläggningar. Peter den Stores kärlek till Peterhof delades af de flesta af hans efterträdare. Hans sköna skapelse har under den gångna tiden icke blott underhållits utan äfven riktats med nya härliga skatter. Hufvud- och medelpunkten för Peterhof är det stora slottet, uppfördt af Peter den store. Numera användes palatset endast för större hoffester eller för att mottaga utländska furstliga gäster. Midt för hufvudfasaden är i den nedre trädgården anlagd en kanal, hvilken sträcker sig ända ned till stranden. På slottsterassen spela ett 40-tal sinsemellan olika springbrunnar. Nedanför densamma ligger en grotta, smyckad med bronsstatyer och flankerad af två små vattenfall med en mängd fontäner. Ett stycke längre ned befinner sig en af de största fontänerna, "Simson", som utslungar en väldig vattenstråle till den enorma höjden af 20 meter. På ömse sidor om den förut nämnda kanalen finnes ett stort antal springbrunnar,

5. HOFMINISTERIETS PETER PAUL KATEDRAL. — 6. KEJSERLIGA HOFKYRKAN.
Efter originalfotografier.

liga tillhörigheter. För öfrigt Innesluter slottet en dyrbar samling holländska taflor. Framför Monplaisir står den af Alexander III öfver Peter den store resta minnesstoden. I närheten finnes "Svampfontänen", "Romerska fontänerna" och "Drakbergs-

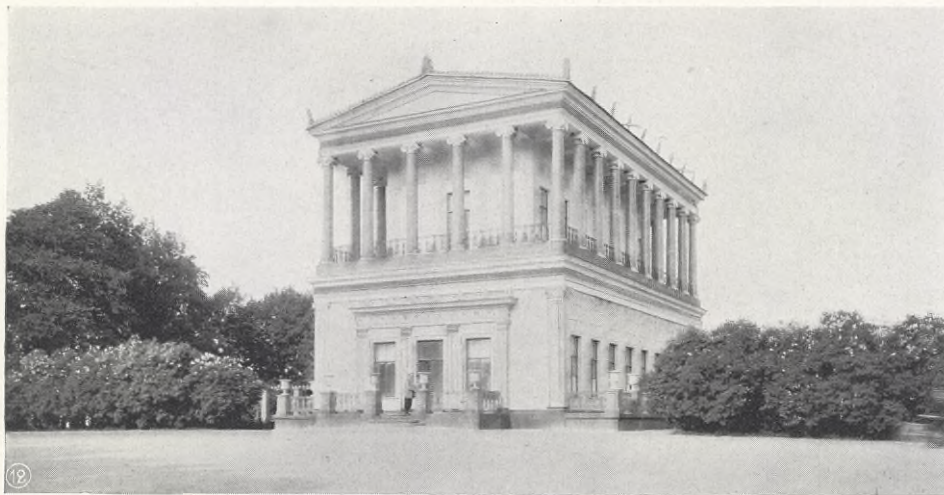
hvilka tillsammans bilda den s. k. "Fontänalén". Längre ner åt stranden ligger "Monplaisir", på sin tid Peter den stores och Katarina II:s älsklingsslott. Man återfinner här i dess ursprungliga skick Peter den stores sofrum jämte en del af hans person-

Efter originalfotografier.

7. EREMITAGET, Kejsarinnan Katarinas älsklingsresidens. — 8. PALAIS MARLY, ett af de äldsta palatsen, uppfördt af Peter d. st. 1714. — 9. ENGELSKA PALATSET. — 10. ROSENPAVILJONGEN. — 11. PAVILJONGER PÅ OLGA- OCH TSAREVNAÖARNE.

Kliche: Bengt Sjöversparre.

samtida suveränerna.

Kejsar Nicolai I utvidgade och förskönade det af honom varmt älskade Peterhof i så hög grad, att han blifvit kallad dess "andre grundläggare". Han anlade ut- anför staden härliga promenader, byggde Rosenpaviljongen, den i grekisk stil af granit och mar-

12. PAVILJONGEN BELVEDERE.

13. TRAPPUPPGÅNGEN TILL BELVEDERE.

eller "Schackfontänen".

Något åt sidan om den allé, som för till slottet "Marly" befinner sig den ståtliga "Lejonkaskaden", byggd i form af ett grekiskt tempel af grå och hvita marmorplattor. Ur tio hvita marmorbassänger spela springbrunnar. I templets bakgrund stå två bronslejon, ur hvilkas gap vattnet forsar.

Bakom stora slottet breder den öfre kejsrerliga trädgården ut sig öfver ett område, 1/2 km. långt och 1/3 km. bredt. Trädgårdens mellersta del upptages af en sjö, i hvars midt står den underbart vackra fontänen "Neptun", af kejsar Paul inköpt i Nürnberg. Till vänster om slottet och genom en pelargång förbunden med detsamma ligger hofkyrkan, uppförd af kejsarinnan Elisabeth Petrovna.

Från kejsarinnan Katarina II:s tid har man Engelska parken och Engelska slottet, det senare märkvärdigt genom sitt tafvelgalleri, som innesluter porträtten af de flesta af de med kejsarinnan

13

14. MARMORSTATYETT I TRÄDGÅRDEN TILL HANS MAJ:TS LANDTHUS.

mor uppförda monumentpaviljongen "Belvedere", det i midten af en framtrollad sjö på Olga-ön liggande slottet, samt det af en förtjusande liten trädgård omgifna "Hans Maj:ts landthus", hvilket, af stor yttre skönhet i sitt inre sluter de rikaste konstskatter.

Att ytterligare nämna är det af kejsarfamiljen bebodda "Nicolai II:s palats" i Alexandra-parken. Denna park har ett yttinnehåll af en kvadratkilometer och omgifves af ett starkt gallerverk, som utestänger alla obehöriga. Öfriga parker i Peterhof stå däremot öppna för allmänheten.

Peterhof, i sällsynt hög grad gynnadt af en giemild natur, har med alla de medel, som det mänskliga snillet för-

Efter originalfotografier.

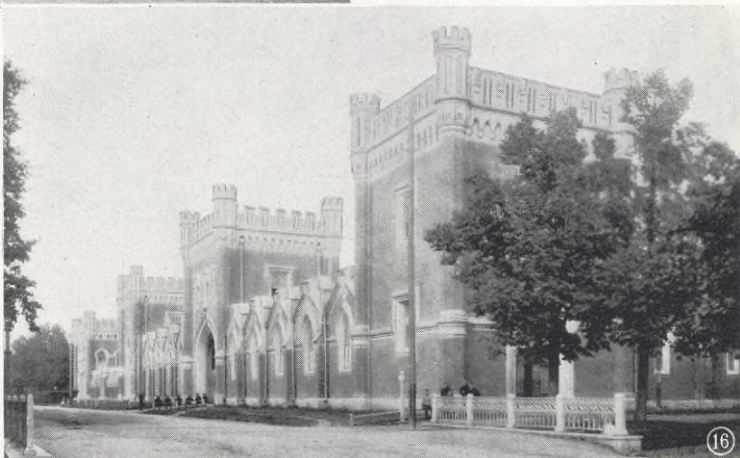
15. KEJSERLIGA UPPVAKTNINGENS BOSTADSPAVILJONER.

mått uttänka och guld kunnat göra tillgängliga, förskönats så till den yttersta gränsen af det möjliga, att det snarare än en jordisk verklighet ter sig som en strålande drömbild ur "Tusen och en natt".

Forts. fr. sid. 408.

kyla, hvarmed de mött honom. Landets skymfliga beroende af skyddsmakterna, dess maktlöshet och finansiella misär väckte till lif ett allmänt missnöje, hvilket efter hand antog en utpräglad antidynastisk karaktär och till sist syntes vilja utmytna i ingenting mindre än revolution. Med den kretensiske

16. KEJSERLIGA STALLBYGCNADERNA.

DE KEJSERLIGA ORANGERIENA.

Elldet. Kem. A.-B. Bengt Silfbergparre, Sjölin-Glög.

statsmannen Venizelos trädande i spetsen för landets regering inbröt en ny och lyckligare tid för Grekland. Under hans ledning har landet förskaffat sig en politisk finansiell och militärisk styrka, som på samma gång den väckt till lif folkets tacksamhet och lojalitet mot regering och kungahus, på ett lysande sätt bestått det eldprof Balkankriget varit, rehabiliterat Grekland, höljt dess namn med ära och tillförsäkrat det en betydande land- och maktutvidgning. Konung Georg stod som triumfator i spetsen för sitt folk, då lönmördarens kula hann hans hjärta.

*

Konung Georg ingick år 1867 äktenskap med den ryska stor-

furstinnan Olga och hade med henne fem söner och tre döttrar. Den äldste sonen, Konstantin, landets nye suverän, är född 1868 i Athen och sedan 1889 gift med prinsessan Sophie af Preussen, en syster till kejsar Wilhelm. I detta äktenskap finnas tre söner och två döttrar. Den äldste sonen, kronprins Georg, är född 1890.

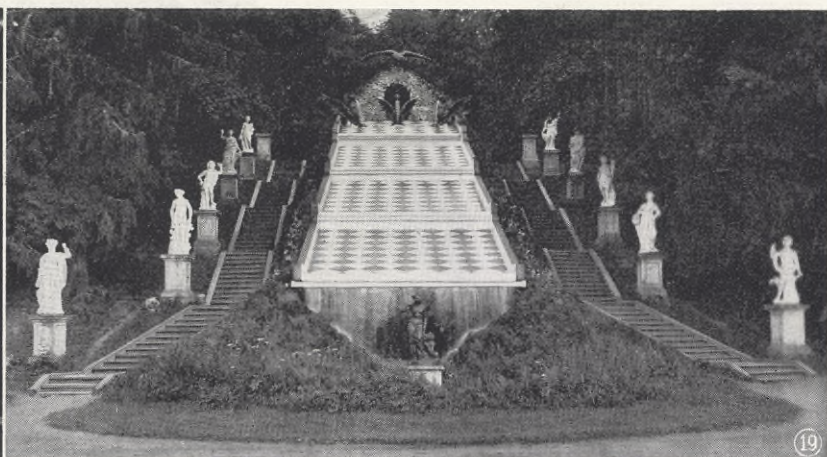
Konung Konstantin var som kronprins utomordentligt impopulär på grund af den feghet man med stöd af hans förhållande under 1897 års krig mot Turkiet tillvitade honom. Som högste befälhavare öfver grekiska armén under det nu pågående kriget har han genom lysande bravour aftvätt denna fläck och på samma gång tillvunnit sig sitt folks beundran, tacksamhet och kärlek.

**BLIF MEDARBETARE
I HVAR S DAG.**

Skrif aldrig och fråga först — tid går därvid förlorad — utan insänd hvad Ni tror lämpar sig för tidningen, vare sig berättelser, uppsatser eller goda fotografier af tilldragelser för dagen. :: ::

18

19

20

18. FONTÄNALLÉN FRAMFÖR STORA SLOTTET.

19. DRAKBERGETS FONTÄN.

21

22

20. LEJONKASKADEN.

21. ROMERSKA FONTÄNEN.

22. NEPTUNFONTÄNEN.

23. SVAMPFONTÄNEN.

Efter originalfotografier.

23

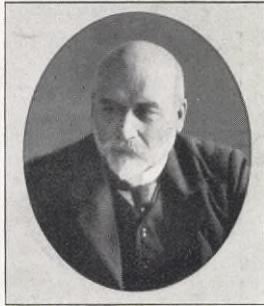
Förnya kvartalsprenumerationen å H. 8. D. före mars månads utgång. - - -

För undvikande af afbrott i tidningens regelbundna expediering är det af stor vikt att kvartalsprenumeranter å Hvar 8 Dag förnya prenumerationen före denna månads utgång.

* Data å nästa sida.

J. L. HAFSTRÖM.
Lifmedikus. — Helsingborg.
75 år 24 Mars.*

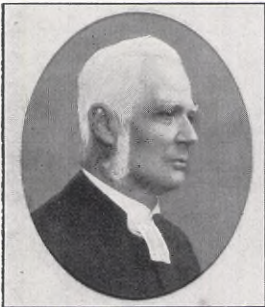
O. F. NORDQVIST.
Fil. Dr. Nytn. byråchef. för
fiskeriär. i K. Landtbr.-styr.*

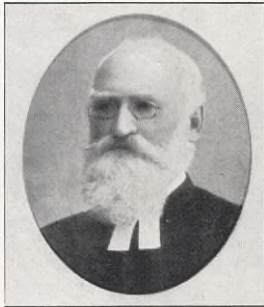
V. DYRSSEN.
Viceamiral. — Stockholm.
55 år 26 Mars.*

G. DYRSSEN.
Konteramiral. — Stockholm.
55 år 26 Mars.*

O. LÖFVENMARK.
Prost. Kyrkoherde. Lärov.-
inspektör. — Refsund.
70 år 17 Mars.

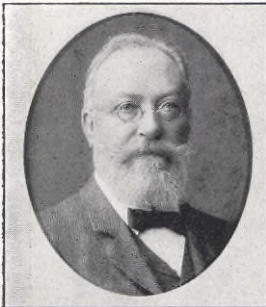
A. J. NORBERG.
Kyrkoherde — Sparrsätra.
70 år 25 Mars.*

J. A. ROOS.
Prost. Kyrkoherde. — Vester-
fernebo. 65 år 12 Mars.

E. P. SCHRÖDERHEIM.
V. Pastorsadjunkt. — Stockholm.
50 år 26 Mars.*

J. A. FAGERHOLM.
Lektor. Fil. Dr. — Visby.
65 år 14 Mars.*

K. RADHE.
Hofintendent. — Stockholm.
60 år 27 Mars.*

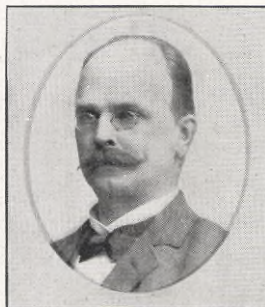
A. G. A. REUTERSKIÖLD.
Häradshöfving. — Umeå.
50 år 21 Mars.*

J. A. HELLERSTRÖM.
Stadsarkitekt. — Helsingborg.
50 år 19 Mars.*

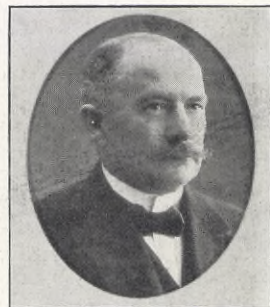
S. O. WEIJDLING.
Konsult. ingenjör. — Stockholm.
65 år 20 Mars.

E. G. H. ÅKERLUND.
Godsegare. — Lovisedal, Rö.
60 år 30 Mars.*

C. A. ARVEDSON.
Verkst. Styr.-led. v S. Sveriges
kontor. — Stockholm.
60 år 16 Mars.

O. G. SVENSSON.
Disponent. — Ljungsbro
50 år 25 Mars.*

* Data här nedan.

O. ÖSTERBERG.
Boktryckare. Utg. af Korrespondenten, Landskrona Tidn. -- Landskrona. 60 år 29 Mars.

F. A. JOHANSON.
Fabrikör. Kommunalman. -- Habo. 60 år 25 Mars.

J. W. GRANSTRÖM.
Handlande. -- Stadsfullmäktig. Hudiksvall. -- 50 år 10 Mars.

C. O. ARNHOLT.
Konditor. -- Varberg. 50 år 13 Mars.*

M. O. ÅKERSTEDT †.
F. d. Kontraktsprost. Kyrkoherde. Kommunalman. -- Boted. F. 35. † 4 Mars.

G. M. YDÉN †.
F. d. Lärov.-adjunkt. Fil. Dr. -- Karlstad. F. 42. † 17 Mars.*

W. JACOBSEN †.
Ingeniör. -- Saltsjö, Storängen. F. 52. † 18 Mars.*

G. R. SEVERIN †.
Agronom. -- Kurö. F. 79. † 13 Mars.

JOHAN (JANNE) HAFSTRÖM. Stud.-ex. 55 med. dr. 68, prakt. läkare i Helsingborg sedan 67. Läk. o. intend. v. helsobrunnen Helsingborg, 67-66. Läkemedik 77. Stadsläkare i Helsingb. 80, förste stadsläk. derst. 83-06. Var på sin tid under 30 år stadsfullmäktig samt landstingsman i 25 år. Ordf. i helsov.-nämnden 95-06. Led. af ett flertal lokala kommittéer, utg. vetenskapl. arbeten m. m. Införde på sin tid dr. Metzgers massagemetod i Sverige.

OSCAR NORDQVIST. F. 58 i Finland, officer 78, löjtn. 81, fil. kand. 83, fil. dr. 86, stabskapten 86, afsked fr. finsk militärtjänst 89, fiskeriinspektör i Finland s. å. Utan dom och ransaking afskedad af den Bobrikofiska regeringen 02, konsulent v. fiskerifören. i Finland s. å., flyttade till Sverige då statsanslaget till föreningen indrogs. Fiskeriförvaltningsman i Malmöhus län 05, extra fiskeristipendiat i K. Landtbr. styr., fiskeriintendent i södra distr. 05. Ordf. i Fiskerifören i Finland 92-04, styr. led. o. sekr. i S. Sveriges fiskerifören. sedan 06, sekr. i Malmöhus län fiskerifören. sedan 05, ordf. i Kristianstads läns fiskerikommité sedan 11. Led. af K. Fysiograf. sällsk. i Lund 07. Hedersled. af ostpreuss., amerikanska, ryska o. finska fiskeriföreningarna, korr. led. af flera fiskerifören. I dagarna utnämnd till byråchef i fiskeriärenden i K. Landtbruksstyrelsen.

VILHELM DYRSSEN. U.-löjtn. v. K. Flottan 77, komm. 1a gr. 01, chef f. art.-dep. i Karlskrona 94-99, f. marinförv. art. afd. 99-04, kommandör 03, konteramiral o. chef f. Flottans öfn. t. sjöss 04, statsråd o. chef f. Sjöförsv.-dep. 06-07. Biografi o. helsid.-portr. i ärg. VII: 44.

GUSTAF DYRSSEN. U.-löjtn. v. K. Flottan 77, i eng. o. fransk örlogstj. 81-84, deltog i en eng. operat. på Egypten, erh. guldmed. f. tapperhet t. sjöss 86, kaptän 88, marinattaché i St. Petersburg 91-96, komm.-kapt. 2 gr. 98, 1a gr. 01, kommandör 03, chef f. K. Sjökrigsskolan 1900-05, f. Sjökrigshögskolan 05, varischef i Stockholm 05, chef f. K. Marinförvalt. 10, konteramiral 11. Led. af K. Örlogsm.-sällsk., af K. Krigssvet.-akad. Led. af Stockh. stadsfullmäktige 01-03, led. af Skeppsh. kyrkoråd. Tvillingbröder t. V. Dyrsen.

JOHAN NORBERG. Stud.-ex. 65, prestv. 67, kyrkoherde i Sparsåtra o. Bred sedan 78. Mångårig revisor i Upsala läns hushålln. sällskap, brandstodsbolag m. fl., ordf. i styr. f. understödsfören. "1851 Bred", v. ordf. i styr. f. länets hagelskade-försäkr. fören., sydv. Upl. landtmannafören. o. sydv. Upl. kulturhist. fören.

ELIS SCHRÖDERHEIM. Stud.-ex. 63, prestv. 88, regementspastor v. Liffreg. drag. sedan 91. V. past.-adj. i Hedv. Eleon. förs. i Stockholm sedan 02. Sedan 10 ordf. i Svenska Kyrkoförbundet o. medarb. i dess tidsskrift. Medarb. i Sv. Morgonbladet. Utg. kyrkliga skrifter.

ALFRED FAGERHOLM. Stud.-ex. 67, fil. dr. 75, lär. v. Stockh. Ate-nium 75, lektor i Visby i matem. o. fysik sedan 79. Led. af skoloråd 83-90, af Visby stadsfullmäktige 87-10, led. af direkt. i navig. skolan 80-12, led. af styr. f. tekn. skolan sedan 87, v. ordf. sedan 94. Utg. skrifter i matemat. o. fysikal. ämnen.

KNUT RADHE. Stud.-ex. 79, fil. kand. 83. Kansl. i Hofexp. 86-98, aman. i Arméförvalt. 90, kammarstk. i Hofförvalt. 90, sekr. h. Stathåll.-emb. å Stockholms slott 92, hofintendent 98, sekr. o. kamrer v. Arméförvalt. intend. dep. sedan 07.

AXEL REUTERSKIÖLD. Stud.-ex. 79, jur. kand. 88, v. hädardshöfd. 91, hädardshöfd. i Vesterbott. s. domsaga sedan 03.

ALFRED HELLERSTRÖM. Afg. ex. v. Tekn. högskolan 85, fr. Konst. Akad. 87; privat arkitekt i Stockholm 87-92; aflyttade 92 till Helsingborg som arkitekt o. chef f. Helsingborgs rådhus, tillbordad 96. Led. af byggn. nämnden 98-03, af helsov. nämnden; stadsarkitekt i Helsingborg sedan 03. Huvudman o. styr. led. i Sparbanken. Utfört ritningar till ett stort antal monumentala byggnader i Helsingborg, Malmö o. Lund. Ser-skildt är att erinra om Helsingborgs rådhus, hvilket uppfördes efter H:s med första pris belönade ritningar i täflan med 29 andra förslag, Södra Sveriges bankpalats i Malmö, Lunds katedralskola o. universitetsbibliotek m. fl.

ERIK ÅKERLUND. Eger egendomen Lovisedal m. ångsäg i Stockholms län. Kommulordförande o. landstingsman i mer än 30 år. Led. af Hus-hålln.-sällsk. förvalt.-utskott. Led. af Riksd. A. K. sedan 87. Styr.-led. i länets sparbank o. brandstodsbolag, led. af styr. f. Allm. brandförsäkr. f. byggn. å landet. Ordf. i styr. f. Roslagens sparbank i Norrtelje. Led. af k. Dikningslagskommittén.

CARL ARNHOLT. Innehar konditori i Varberg. Synnerligen framstående skytt; innehafvare af ett 10-tal guldmedaljer, statens skyttämärke i guld, Göteborgspokalens medalj m. m. En af initiativtagarna till bildande af Varbergs gymnastik- o. idrottsfören.

WALDEMAR JACOBSEN †. Afg.-ex. fr. Chalm. slöjdskolan 72, ex. fr. Royal coll. i Greenwich 82, ritare v. Oscarsh. mek. verkst. 72, v. Flott-varf i Stockh. 75, u.-ing v. marining.-stat. 78, ex. ing. derst. 82-89, öfvering. v. Bergsunds mek. verkst. 90-04, verkst. dir. f. a.-b. Motala verkst. filial i Stockh. 04-11, konsult. ing. o. inneh. af Fartygsbyggn.-byrån i Stockh. sedan sistn. år. Mångårig led. af skiffenämnden i handel, ind. o. sjöf. magistratens besikt.-man i fartygsrep., besikt.-man. i mask. på ångb., kontrollant i Stockholms stad o. län för motorbåtar.

GUSTAF YDÉN †. Stud.-ex. 62, fil. dr. 72, adj. i Karlstad s. å. till 07. Studierektor i Karlst. h. a. lärov. f. fl. 1900-03. Led. af kyrko- och skol-råd; led. af stadsfullmäktige 85-92, 97-1900. Led. af styr. f. Karlstads sparbank. Verml. ränte- o. kap.-försäkr.-anst. Ordf. i styr. f. tekn. åttan- o. söndagsskolan.

O. G. SVENSSON. Sedan 93 disponent i Chokladfabr. a.-b. Motala, Ljungsbro ett af de största etablissemang i sin bransch i Skandinavien. Ordf. o. verkst. direkt. i Gullbergs fab. sparbank, inspektor i föreläsn.-föreningen.

INNEHÅLL

Godsegare C. F. Lundström (biografi med helsidesporträtt.) -- Svenska konungaparet på Capri. -- Skulptrisen Ida Malton. -- Konservator C. W. Jaenson. -- Svenska kyrkan i Paris. -- Etnografisk utställning i Stockholm. -- Millionbrand i Stockholm. -- Svenska gymnasterna i Paris. -- Regentkiftet i Grekland. -- Peterhof, ryska kajsarfamiljens sommarresidens. -- "De röda tulpanerna", ber. af Signe Lagerlöw. -- Veckans porträttgalleri.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påfölja.